

**PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH**

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 233

Nếu như muốn khế nhập cảnh giới, bạn không thể không thật tu. Bắt đầu tu từ đâu? Từ Thập Thiện Nghiệp Đạo mà tu, hiếu thân tôn sư, tri ân báo ân. Bạn phải hiểu được nghĩa lý này, bạn phải thực hành nghĩa lý này, biến thành tư tưởng, hành vi của chính mình. Chúng ta không làm từ chỗ này thì không được. Ngày ngày giảng Kinh Đại Thừa, ngày ngày nghe Kinh Đại Thừa, nghe suốt cả một đời cũng không ra khỏi tam giới, không sanh được Tịnh Độ, vẫn là tạo lực đạo luân hồi, chẳng qua là ở trong lực đạo luân hồi bạn có được chút phước báu, kiếp sau nếu lại được làm người, hưởng thụ phú quý của nhân gian. Bạn được chính là quả báo này. Nếu như bạn tham sân si đặc biệt nghiêm trọng, kiếp sau bạn không được thân người, vẫn có phước báu; tâm tham nặng thì bạn kiếp sau đọa vào trong quỷ đạo để làm quỷ vương, phước báu lớn thì làm Thành Hoàng (Thành Hoàng thì cũng như thị trưởng), phước báu nhỏ thì làm Thổ Địa Công, mòng mọt, mười lăm có rất nhiều người thấp hương bái lạy để cúng dường bạn. Đây là quỷ có phước báu. Bạn đi làm công việc này.

Tiếp đến, nếu đọa lạc vào súc sanh đạo, súc sanh đạo cũng có rất nhiều người có phước báu. Rõ ràng nhất, các vị xem thấy có rất nhiều nhà giàu người ta nuôi thú cưng, đó là trong đời quá khứ có học Phật, nhưng tham sân si không có đoạn, họ hưởng phước báu ở súc sanh đạo. Tuy là mang thân súc sanh, nhưng mà cả nhà người giàu ấy đều yêu thương nó, đều chăm lo cho nó, còn tốt hơn làm người. Bạn làm người, bạn ở trong nhà chưa chắc là người người đều hài lòng đối với bạn, mà thú cưng thì không có một người nào không thích nó, không yêu nó, không chăm sóc nó. Đây là họ đã đi đến súc sanh đạo hưởng phước.

Chỉ có đồ kỳ sân hận là rất phiền phức, đọa vào địa ngục đạo chỉ có thọ khổ, không có phước báu gì để hưởng. Súc sanh đạo và quỷ đạo còn có phước để hưởng. Chúng ta phải hiểu rõ, phải liễu giải chân tướng sự thật. Chúng ta học Phật không tốt thì sẽ đi làm con thú cưng, thì sẽ đi làm thổ địa công. Cho nên suy nghĩ sự việc này đáng sợ biết bao, nhưng có rất nhiều rất nhiều người không thể tránh khỏi việc này.

Phải từ đâu bắt đầu học? Tịnh nghiệp tam phước chí ít cũng phải làm cho được điều thứ nhất. Bốn câu điều thứ nhất không có, xin nói với các vị, bất luận

là tại gia hay xuất gia, chúng tôi xin nói lời thật, không có vọng ngữ, quy y thọ giới là có thật hay không? Không phải là thật. Không có Thập Thiện Nghiệp Đạo thì tam quy y ở đâu? Tôi đã từng nói, Tam phước giống như ba tầng của nhà lầu, Thập Thiện Nghiệp Đạo là tầng thứ nhất, không có tầng thứ nhất thì làm sao có tầng thứ hai? Không có tầng thứ hai làm sao có tầng thứ ba? Tầng thứ nhất là phước Nhân Thiên, tầng thứ hai là phước Nhị Thừa: Thanh Văn - Duyên Giác, tầng thứ ba là phước Đại Thừa Bồ Tát.

Chúng ta ngày nay cầu thọ Tam Quy, thọ ngũ giới, thọ Bồ Tát giới, thậm chí là xuất gia thọ Tỳ Kheo giới, Tỳ Kheo Ni giới, nếu như thập thiện không làm được thì toàn bộ luống uổng, là giả, không phải là thật. Sự việc này Hoằng Nhất Đại Sư nói rất hay. Cách nói của Hoằng Nhất Đại Sư là chiếu theo cách nói của Ngẫu Ích Đại Sư. Ngẫu Ích Đại Sư là người nghiên cứu giới luật. Cuối đời nhà Minh, Hoằng Nhất Đại Sư cũng là nhà nghiên cứu giới luật. Họ đã nói với chúng ta, Trung Quốc từ thời Nam Tống về sau không có Tỳ Kheo nữa, nói cách khác, Tỳ Kheo giới quyết định không làm nổi. Tại sao vậy? Ở trên “Giới Kinh” Phật có nói, Tỳ Kheo giới mức thấp nhất cũng phải có năm Tỳ Kheo truyền giới thì bạn mới có thể được thọ giới, viên mãn nhất là tam sư thất chứng mười vị Tỳ Kheo đến truyền thọ. Sau triều Nam Tống thì không còn Tỳ Kheo nữa rồi, thế nên những Tổ sư Đại đức này đã dạy chúng ta, Tỳ Kheo giới chúng ta có thọ hay không? Phải thọ, nhưng mà trong lòng chính mình phải rõ ràng “danh tự Tỳ Kheo” là hữu danh vô thực. Vậy tại sao phải thọ? Để người khác khỏi hiềm nghi, người thế gian không hiểu, họ chế nhạo chúng ta, ghét bỏ chúng ta, để tránh hiềm nghi, cho nên phải thọ. Sau khi thọ rồi, bản thân phải hiểu được, không có giới được thì phải làm sao? Đọc quyển Giới Kinh cho tốt vào, chăm chỉ để mà học tập. Ngày trước Chương Gia Đại Sư đã dạy tôi, bạn học một điều bạn sẽ đạt được một điều, bạn học hai điều bạn sẽ đạt được hai điều. Phật pháp trọng thực chất, không trọng hình thức, trên hình thức là thọ, có thể bạn một điều cũng không đạt được, nhưng mà bạn chân chánh đi làm.

Không sát sanh, cái điều này ta làm thật nghiêm túc. Với những con vật nhỏ như kiến hoặc nhỏ hơn, chúng có làm phiền ta thế nào, ta tuyệt đối không có cái ý niệm muốn giết chúng, cái điều không sát sanh này bạn làm được rồi, bạn đã có một giới. Đối với một con vật nhỏ như thế, thì đối với hết thảy chúng sanh, với hết thảy người, hết thảy động vật đều phải có cái tâm này. Không những không thể có cái tâm sát hại này, một chúng sanh nào vì ta mà sinh phiền não thì ta đã làm lỗi rồi. Ta phải ngăn ngừa, không thể khiến người khác vì ta mà sinh phiền

não. Họ không thích ta, ta vừa nhìn thấy họ liền mau tránh đi, tránh ra thật xa, không nên để họ sanh phiền não. Đây là Bồ Tát, đây là trì giới không sát sanh. Cái giới không sát sanh, tiêu cực là bất sát, tích cực là tu thiện, là tích công lũy đức, đây mới gọi là chân thật công phu. Nếu như người này đối với ta không tốt, trong lòng ta đối với họ cũng không được vui thì sai rồi, thì biến thành oan oan tương báo không cùng không tận, trong quá trình tu học của bạn đã tạo thành rất nhiều rất nhiều sự chướng ngại, chúng ta nói là “nghiệp chướng sâu nặng”. Nghiệp chướng là do chính bạn tạo ra. Bạn tạo tác hết thấy điều bất thiện, bạn lấy cái tâm bất thiện, cái ngôn từ bất thiện, cái hành vi bất thiện đối đãi hết thấy người, sự vật, nghiệp chướng là như vậy mà đến. Vì vậy, trước kia chưa học Phật thì không hiểu đạo lý này, không hiểu giải chân tướng sự thật, đã tạo ra quá nhiều quá nhiều. Ngày nay học Phật rồi, hiểu rõ đạo lý này, hiểu được chân tướng sự thật, triệt để hồi cải sửa đổi. Chân thật sửa trở lại thì bạn trì giới mới vẹn toàn, cái giới này bạn mới chân thật đạt được. Cho nên có giới được hay không, bản thân đã rất rõ ràng, rất minh bạch.

Mỗi một giới điều, nếu giảng kỹ thì giảng một năm cũng không hết, đừng nói là hai giờ đồng hồ. Chung quy có thể suy một ra ba, học một biết mười, chúng ta mới có thể thọ trì, mới có thể chân thật học được gì đó. Nguyên tắc quan trọng nhất là phải thiện chí giúp người, thiện chí giúp vật, trong vật bao gồm cả động vật, bao gồm thực vật, đều phải có cái tâm ái của chân thành, tâm ái của thanh tịnh, tâm ái của bình đẳng. Đây là Phật pháp. Đặc biệt là đối với oán thân trái chủ, người đã giết hại chúng ta, cũng đều không có một tơ hào ý niệm sân hận.

Các vị đa số đều tụng qua “Kinh Kim Cang”. Ở trong “Kinh Kim Cang”, các vị xem thấy một công án “Nhẫn Nhục tiên nhân bị vua Ca Lợi cắt xẻo thân thể”. Câu chuyện này thì các vị không biết tường tận. Phật đã ở trong “Kinh Đại Niết Bàn” có giảng tường tận, các vị đọc “Kinh Đại Niết Bàn” sẽ biết nội tình bên trong câu chuyện này. Đây không phải là oan gia bình thường, mà là đại oan gia, không những muốn lấy mạng của bạn, mà còn không muốn bạn chết dễ dàng, cắt xẻo thân thể, đem thân thể của bạn cắt xẻo từng miếng từng miếng một, để cho bạn chết như vậy, người Trung Quốc thì nói là “lăng trì xử tử”, là hình phạt nặng nhất. Nhẫn Nhục tiên nhân không có một tơ hào tâm sân hận đối với vua Ca Lợi, còn phát lời thề nguyện: “*Tương lai, lúc tôi thành Phật thì độ ông trước tiên*”. Phật nói ở trên Kinh, vào lúc đó Nhẫn Nhục tiên nhân chính là tiền thân của Thích Ca Mâu Ni Phật, lúc mà Thích Ca Mâu Ni Phật chưa có thành Phật, lúc còn tu Bồ Tát đạo. Vua Ca Lợi chính là tôn giả Kiền Trần Như. Trong lần đại hội đầu tiên

của Thế Tôn, một trong năm Tỳ Kheo, Kiều Trần Như là người đầu tiên được độ, người đầu tiên khai ngộ, người đầu tiên chứng quả A La Hán, chính là vua Ca Lợi trước kia. Thích Ca Mâu Ni Phật đã thực hiện cái nguyện ấy. “*Sở phát thế nguyện viên mãn thành tựu*”, chúng ta học tập phải nên học ở những điểm này. Hôm nay có một người đối với ta không tốt, trong tâm ta liền không thấy vui, vậy sai rồi, “*ta sai rồi, ta không thể nào làm như vậy*”. Đây đều là thuộc về giới điều không sát sanh.

Giới không trộm cắp, trong lòng chúng ta vẫn còn có một ý niệm chiếm tiện nghi của người khác thì phạm giới trộm cắp, cái tâm trộm cắp này chưa đoạn. Thích chiếm tiện nghi của người khác là bạn đã phạm giới trộm cắp. Đặc biệt là người thời nay, không hiểu được tinh thần của giới luật, không hiểu được đạo lý bên trong của giới luật thì làm sao thọ trì? Có rất nhiều đồng tu làm ăn kinh doanh buôn bán, tôi gặp được rất nhiều người nói với tôi: “*Pháp sư à, không trộm cắp không vọng ngữ, đối với việc làm ăn của chúng con thật quá khó. Chúng con luôn tìm cách để có thể nộp thuế ít một chút*”. Nộp thuế ít một chút là trộm cắp. Trộm của ai? Trộm của nhà nước. Thế Tôn ở trong “*Kinh Anh Lạc Bô Tát Giới*” đã dạy bảo chúng ta: “*Bất lậu quốc thuế*”, “*bất phạm quốc chế*”, hai điều này bạn đều đã phạm. Bạn trốn thuế, bạn phạm pháp rồi. Bạn nghĩ xem, vấn đề này nghiêm trọng biết bao. Họ nói: “*Nếu như tôi không trốn thuế thì tôi không có cách nào để kiếm tiền*”. Kiếm tiền là chuyện nhỏ, sanh tử là chuyện lớn. Trong đời này bạn trốn thuế, bạn tìm đủ mọi phương cách để chiếm lấy lợi ích, bạn kiếm được tiền rồi, đời sau bạn đọa vào ác đạo. Đời sau, xin nói với các vị, một cách chớp mắt thì rất nhanh, thật là ngắn ngủi, không nên cho rằng thọ mạng còn dài, vậy thì đã bạn sai rồi.

Tôi còn nhớ, năm xưa đến Đài Loan lúc 22 tuổi, 26 tuổi học Phật, 33 tuổi giảng Kinh, chớp mắt một cái đã 75 tuổi rồi, nhớ lại tình cảnh năm đó thì như mới ngày hôm qua. Trong số hai mươi mấy đồng học của chúng tôi thì khoảng chừng một phần ba đã qua đời rồi. Những bằng hữu đồng nghiệp đã qua đời dường như cũng một nửa. Nhớ lại thật cảm khái đến vô cùng. Cho nên Ấn Quang Đại Sư thường thường động viên chúng ta, ngày ngày nghĩ đến ta sắp phải chết rồi, sau khi chết mà đọa tam đồ thì phải làm sao? Rất nhiều đồng tu hỏi tôi có phương pháp gì có thể khiến họ dũng mãnh tinh tấn? Phương pháp của Ấn Quang Đại Sư quá hay, thường thường nghĩ đến “*mạng sống vô thường, quốc độ mong manh*”. Bạn chân thật thể hội hai câu này, có được tâm đặc thì bạn tự nhiên buông xuống, không buông được cũng phải buông.

Chúng ta thường nói, người thông minh phải suy nghĩ nhiều, thứ có thể mang đi thì chúng ta phải chăm chỉ nỗ lực tu học, thứ không mang được thì phải mau mau buông bỏ. Tại sao vậy? Nếu bạn không thể nhanh chóng buông bỏ, nó sẽ chướng ngại bạn, chướng ngại bạn dững mãi tinh tấn, chướng ngại bạn thành tựu ngay trong đời này. Danh văn lợi dưỡng, ngũ dục lục trần không buông bỏ không được, không buông bỏ đời này của chúng ta lại luống uổng qua. Tiếp đó mới biết, buông bỏ mới là phước chân thật. Ngũ dục lục trần, danh văn lợi dưỡng không phải là phước. Người thế gian cho rằng đó là phước, sai lầm rồi. Phật ở trên Kinh nói, không thể nhờ một chút thiện căn phước đức. Chân thật buông bỏ là phước đức. Thế gian có vinh hoa phú quý, ngũ dục lục trần để hưởng thụ, họ có phước, không có đức. Có phước mà không có đức, cái phước đó là gì? Cái phước đó sẽ biến thành họa. Trong văn tự Trung Quốc, “phước” và “họa” rất giống, đem họa xem thành phước là sai lầm rồi. Cho nên nhất định phải hiểu được “phước đức” là thứ bạn có thể mang đi, chúng ta phải thật làm, bởi vì chúng ta làm đệ tử Phật. Chúng ta hiện nay rất rõ ràng, chúng ta là đệ tử trên danh tự, hữu danh vô thực. Chân thật phát đại tâm, cái này thì rất khó được, vô cùng đáng quý.

Chân thật phát đại tâm là gì? Ta phải tự độ độ tha. Ta không giỏi, nhưng ta hiểu được một câu thì ta giảng một câu, ta hiểu được hai câu thì ta giảng hai câu, ưa thích giúp đỡ người, chịu giúp đỡ người, pháp duyên liền thù thắng, bạn sẽ được chư Phật hộ niệm, Long Thiên thiện thần bảo hộ. Nếu như cứ nói tôi không giỏi, tôi còn chưa có học xong, tôi không dám dạy người. Không sai, đó là khiêm tốn, đáng được tán thán, đáng được tôn kính, nhưng mà bạn tôn thán cũng không ít. Tôn thán ở đâu? Không được chư Phật hộ niệm, không được Long Thiên Thiện Thần bảo hộ. Không như kiểu người cuồng vọng giống như tôi, tôi dám làm. Tôi vốn là cũng không dám, tại sao mà dám vậy? Cái lớp ấy của lão sư Lý, tôi vừa thấy thì tôi dám ngay, họ dám thì tôi cũng dám. Phương pháp này của lão sư Lý đã làm cho Phật pháp được hoàng dương, dạy một câu giảng một câu, dạy một đoạn giảng một đoạn, là làm cách như vậy. Chỉ cần tôi không giảng sai ý Kinh này, Kinh vẫn không có đọc sai, không có làm điên đảo, thì dám làm. Tôi làm như vậy đã làm hơn bốn mươi mấy năm.

Tôi lên giảng đài giảng Kinh năm nay là năm thứ 42 rồi, có thể coi là có một chút thành tựu, thật sự là nhờ có Phật Bồ Tát gia trì. Tôi nói lời thật với mọi người, không phải tôi biết giảng, tôi không có khả năng giảng, tôi cũng không biết giảng, nhưng mà tôi có thể lên giảng đài, đem thân thể này cho Phật Bồ Tát mượn dùng, Phật Bồ Tát gia trì tôi mới có thể giảng. Phật Bồ Tát không có cái

phương tiện này, họ không có cách nào để mà nói. Tôi đem thân thể này cho Phật Bồ Tát mượn sử dụng, khăn cầu Phật Bồ Tát lấy cái thân này của tôi để giảng Kinh thuyết pháp với mọi người. Tôi đã làm như vậy mấy mươi năm rồi. Cho nên lời Kinh giảng ra, sau khi giảng xong hai giờ đồng hồ, tôi trở xuống, các vị muốn hỏi tôi pháp sư Ngài đã giảng những gì? Tôi hoàn toàn không biết, tôi cũng không hiểu nữa. Các vị nghe xong nói rằng: “*Pháp sư, Ngài giảng rất hay*”, bản thân tôi không biết là mình đã giảng những gì. May mà hiện nay có ghi âm ghi hình, mở ra xem lại thử, tôi mới biết được tôi lúc này đã nói là những gì. Không có cái này, tôi sẽ không biết gì cả, một câu cũng không nhớ. Thực ra mà nói, cũng không cần phải nhớ, nhớ những sự việc này để mà làm gì, nhớ một câu A Di Đà Phật thì được, ghi nhớ khởi tâm động niệm, ngôn ngữ, tạo tác thuộc về thập thiện thì được. Chỉ cần nhớ cái này thì được rồi, những thứ khác thì không cần phải chấp để ở trong lòng, dùng kí ức không chấp. Cho nên với thân phận năng lực này của chúng ta, chỉ có phương pháp này.

Mấy hôm trước, tôi có vị đồng học cũ cũng là truyền nhân của lão sư Lý, là cư sĩ Từ Tĩnh Dân. Tôi gọi điện cho ông ấy. Ông đối với tôi những năm gần đây cũng rất tán thán thành tựu hoàng dương Tịnh Độ trên khắp thế giới. Tôi nói với ông, cuộc đời của tôi được lợi ích từ hai câu nói của lão sư Lý, suốt đời phụng hành, quyết định không thay đổi. Hai câu nói của lão sư, câu thứ nhất là: “***Chí thành cảm thông***”, câu thứ hai là: “***Nhất môn thâm nhập***”. Trong cả cuộc đời tôi, tự hành hóa tha là lấy hai câu nói này làm nền tảng.

Thật sự muốn bồi dưỡng thế hệ nhân tài mai sau, tôi hy vọng nhân tài đời sau phải từ chỗ cảm rã này mà làm, về đức hạnh và học vấn nhất định phải siêu vượt hơn tôi gấp nhiều lần thì họ mới có thể gánh vác lên cái sứ mệnh hoàng pháp lợi sanh. Cho nên tôi suy nghĩ, lớp bồi huấn ngày nay của chúng ta là một loại giáo dục bổ túc, không phải giáo dục từ gốc. Tôi truyền thụ cho mọi người là kỹ thuật ở trên giảng đài, cái này không khó. Kỹ thuật giảng đài, lão sư Lý đã đem kinh nghiệm giảng Kinh dạy học của cả cuộc đời viết thành sách, đây là rất nhiều các vị đồng tu đều đã xem. “*Nội Điển Giảng Tọa Chi Nghiên Cứu*” là viết về kinh nghiệm và phương pháp của việc giảng Kinh. “*Thực Dụng Giảng Diễn Thuật*” là phương pháp diễn giảng. Trọng điểm của lớp bồi huấn là học hai quyển sách này. Sau khi học xong, bạn biết diễn giải, bạn biết giảng Kinh, cùng đức hạnh, học vấn là hai sự việc. Đức hạnh, học vấn bạn đều phải tự mình đi nỗ lực, bạn tự mình mà hạ công phu.

Chúng tôi suy nghĩ, chúng ta đích thực là đời sau không bằng đời trước. Lão sư của tôi là học trò của Ấn Quang Đại Sư, lão sư Lý không bằng Ấn Quang Đại Sư. Tôi là học trò của lão cư sĩ Lý Bình Nam, tôi không sánh bằng Ngài, không như Ngài. Đời sau không bằng đời trước. Cứ như vậy tôi lại truyền cho các vị, các vị tương lai không bằng tôi, vậy thì nguy quá. Ở nơi này, chúng ta nhìn thấy nguy cơ của Phật pháp là vô cùng nghiêm trọng, vậy phải làm sao? Tôi nhất định phải tìm cách, hy vọng ngay đời sau này siêu vượt hơn tôi, tôi mới không có lỗi với Tổ sư Đại đức, mới không có lỗi với cha mẹ, với sư trưởng. Bởi vì một duyên có như vậy, chúng tôi mới xây dựng đạo tràng tại Toowoomba, Úc Châu. Những người xuất gia trẻ tuổi này đều đã qua bên đó, để cấm rễ, để tu học. Tôi thường thường gọi điện thoại hỏi thăm tình hình việc tu học, xem học tập tiến bộ đến đâu, tôi muốn biết rõ.

Cấm rễ từ chỗ nào? Cấm rễ từ lớp mẫu giáo. Ngày nay lớp bồi huấn của chúng ta, tôi muốn mọi người phải học từ mẫu giáo. Bạn không cam lòng, không tình nguyện, nhưng tại Toowoomba, bạn không cam tâm tình nguyện thì bạn ra đi. Bạn muốn theo tôi thì phải học từ mẫu giáo. Tuy là hiện giờ đã ba-bốn mươi tuổi rồi, cũng phải học từ mẫu giáo. Học cái gì vậy? Học “Đệ Tử Quy”. Hôm nay tôi gọi điện thoại hỏi thăm, khóa trình “Đệ Tử Quy” đã dạy xong rồi, có phải mọi người đều có thể đọc thuộc không? Dường như tất cả đều có thể đọc thuộc. Ngày ngày phải đọc, phải đọc cho đến khi thật thuộc lòng, mà còn phải thực tiễn. Thầy Dương nói với tôi, hiện nay lời nói tác phong mọi người đều có thay đổi, thực tiễn được rồi. Học rồi thì phải làm được.

Ngày mai học đến “Tam Tự Kinh”. Chúng ta thật sự làm từ lớp tiểu học. Lúc trước mọi người chưa có học qua, bây giờ bỏ tức lại. Yêu cầu của tôi là có thể thuộc, có thể giảng, có thể làm. Sau khi học xong “Tam Tự Kinh”, tôi yêu cầu học 100 bài cổ văn, từ trong quyển “Cổ Văn Quán Chỉ” mà lựa chọn ra. Giáo dục từ chỗ cấm rễ. Sang năm thì có thể học Kinh Phật rồi. Kinh Phật chúng tôi cũng đã chỉ định ra khoa mục bốn môn bắt buộc, trong bốn môn bạn có thể chọn một môn, một môn thâm nhập. Mỗi một người giảng nói ra có thể không giống nhau, lúc lên lớp thì mọi người đều có thể cùng đến nghe giảng. Mỗi người chuyên tâm một môn, học “Kinh Vô Lượng Thọ” thì chuyên về “Kinh Vô Lượng Thọ”, học “Di Đà Yếu Giải” thì chuyên về “Di Đà Yếu Giải”, đem việc này làm thành sự việc lớn nhất trong đời để mà làm. Bốn môn này bắt buộc phải học, nhưng mà bạn phải chuyên chú một môn, chuyên tâm một môn, bốn môn đều phải học. Công phu một đời này của bạn, một đời tận lực chuyên chú một môn, sau 10 năm

nữa thì bạn là chuyên gia của môn này. Đến lúc đó mọi người vừa nhìn thấy mặt bạn, chấp tay, bạn chuyên về “Kinh Vô Lượng Thọ” thì bạn là Phật Vô Lượng Thọ, bạn chuyên về “Kinh Di Đà” thì bạn là Phật A Di Đà, bạn chuyên về “Phổ Môn Phẩm” thì bạn chính là Quan Thế Âm Bồ Tát. Chuyên tâm một môn, chí thành cảm thông.

Trong một môn này, bạn khai ngộ rồi, bạn khế nhập cảnh giới rồi thì môn nào bạn cũng đều thông, không những Phật pháp môn nào bạn cũng thông, mà thế gian pháp cũng đều thông, pháp thế xuất thế gian bạn đã nhập vào pháp giới vô chương ngại. Đây mới là con đường tu học ngắn tắt. Nếu bạn không hiểu đạo lý này, cái gì cũng đi học hết, thì dù học 400 năm cũng không thể thông một bộ Kinh.

Phật pháp và nền giáo học của cổ nhân Trung Quốc, những lý luận, những phương pháp của họ quả thực là giới học thuật hiện đại không có cách gì sánh kịp. Những thứ cũ ấy đáng để khảo nghiệm, đã phổ biến hơn hai nghìn năm qua mà không bị suy yếu, đương nhiên có đạo lý bên trong. Hiện nay, phương pháp luận của khoa học người tây phương hiện đại xuất hiện chưa lâu, được đề ra vẫn chưa đến 300 năm, còn người Trung Quốc thì dùng phương pháp cổ xưa này chỉ ít cũng có 3.000 năm lịch sử. Dem hai cái mà so sánh với nhau, tôi từng làm qua sự so sánh, tôi tin tưởng phương pháp của người xưa, phép tắc xưa có thể thành tựu.

Nếu chúng ta muốn đạo nghiệp của mình thành tựu, hiện tiền thật sự có thể đạt đến thân tâm an lạc, thì xa rời ác nghiệp, thân cận thiện pháp, thường sanh tâm hoan hỷ. Không thật sự tu học thì làm sao có thể thành tựu? Nếu như muốn pháp duyên thù thắng, muốn được sự gia trì của chư Phật Bồ Tát, nhất định phải nhiệt tâm giúp đỡ người. Cho dù ta không giỏi, nhưng ta cũng có thể giúp người. Tại sao vậy? Nếu ta không giúp thì cũng chẳng có người nào giúp đỡ cả. Trong xã hội ngày nay vốn đã vô cùng vô cùng hiểm thấy rồi, không nên chờ đợi ta phải học cho tinh chuyên, học cho thật thành công ta mới bước ra, vậy cuộc đời này bạn không có hy vọng sao? Không thể nào như vậy. Lão sư Lý nói rất hay, những người không giỏi chúng ta dùng tâm chân thành cầu Phật gia trì, mặc dù tự mình rèn luyện ở trên giảng đài mấy mươi năm rồi, cũng rất có đáng vẻ, nhưng bản thân phải hiểu rõ là không phải năng lực của chính mình, bản thân không có cái năng lực này, toàn nhờ vào Phật Bồ Tát gia trì. Không thể có một mảy may cái tâm tự mãn, không thể có một mảy may cái tâm ngạo mạn. Không giỏi, thật sự là không hề giỏi. Mở quyển Kinh ra, chúng ta còn phải tìm rất nhiều tư liệu để tham

khảo, đây không phải đã chứng minh bản thân không giỏi hay sao? Nếu bản thân thật sự giỏi mà nói, quyển Kinh vừa mở ra thì sinh vô lượng nghĩa, làm gì còn phải đi tham khảo tư liệu? Còn phải tìm tài liệu tham khảo, chính mình liền hiểu được là ta không giỏi, ta phải y theo chú giải của người xưa.

Pháp Tạng Tỳ Kheo “*sở phát thệ nguyện, viên mãn thành tựu*”, chúng ta nghe câu nói này xong thì nên bày tỏ sự phản ứng ra làm sao? Nghĩ lại bản thân chúng ta, bày ra ngay trước mắt chúng ta là “cầu bất đắc khổ”, chúng ta rơi vào bên trong bát khổ. Người ta có nguyện thì thành, chúng ta cầu không được thì khổ, đây là hai loại quả báo khác xa nhau. Quả ắt có nhân, chúng ta cần phải suy nghĩ từ trên cái nhân hành, cho nên phải suy nghĩ thật nhiều, phản tỉnh thật nhiều, kiểm điểm thật nhiều, quan sát thật nhiều, ngày nay chúng ta làm ra là những gì, Pháp Tạng Tỳ Kheo Ngài làm ra là những gì. Chúng ta từ ở những điểm này mà tư duy suy xét, đương nhiên năng lực, tư chất của chúng ta không sánh bằng Pháp Tạng Tỳ Kheo. Pháp Tạng Tỳ Kheo tài năng dũng trí, trong nhà Phật nói đây chính là người thượng thượng căn. Chúng ta không có cái thiên chất này. Tuy rằng không có cái thiên chất này, chúng ta phải tìm phương pháp bù đắp, bổ khuyết. Chân thành hiếu học, làm đến từng li từng tí, chăm chỉ để mà làm, dốc sức mà làm, làm không một mảy may nghi ngờ, dù bị thiệt thòi cũng làm, thì sau này mới sẽ có cái ngày ngộ nhập ấy. Không chịu làm thật sự, chỉ là ở trên lời nói, ở trên văn tự làm những công phu này, thì không liên can gì tới việc bạn khổ nhập, vậy thì sai rồi.

Thập thiện nghiệp: “Không sát sanh”, “không trộm cắp”, “không dâm dục”, cư sĩ tại gia là từ không tà dâm mà làm, sau cùng cũng phải đi đến không dâm dục, bạn mới có thể viên mãn công đức. “Không vọng ngữ”, “không lưỡng thiệt” (“lưỡng thiệt” là khiêu khích thị phi). Người xưa thường thường dạy chúng ta: “**Tĩnh tọa thường nghĩ lỗi mình, nhàn đàm đừng bàn việc người**”. Hai câu nói này của người xưa khiến chúng ta tưởng tượng, từ xưa trong xã hội tình hình này đại khái cũng không ít, chuyện trò đều là nói thị phi, đều là nói tốt xấu phải quấy của người khác. Xã hội này hiện nay thì càng không cần phải nói. Đây là sai lầm, tổn hại đức hạnh của mình, không phải là tích đức, là tổn thất đức hạnh của mình. Cho dù người khác có lỗi lầm thì có liên quan gì đến mình chứ? Không những không thể luận bàn, tốt nhất là không nên để việc đó ở trong tâm. Để nó ở trong tâm thì cái tâm của chúng ta đã bị ô nhiễm. Việc này quả thực là vô cùng oan uổng, vô cùng ngu si. Nghe xong rồi không để ở trong lòng có được không? Bạn sẽ cho là không thể. Bạn thử hỏi cư sĩ Hứa Triết, bà năm nay đã 102 tuổi, bà có

thể làm được, tại sao chúng ta không làm được chứ? Bà đang hành Bồ Tát đạo, bà đang làm ra tấm gương, làm mô phạm cho chúng ta xem.

Lý Hội trưởng từng hỏi bà, nếu bà nghe thấy người khác nói những lời khó nghe, thấy người khác làm việc xấu, nghe lời xấu ác thì bà làm thế nào? Bà nói ra phương pháp rất hay, đáng để chúng ta học tập. Bà nói: “Giống như tôi đi bộ ở trên đường, những người nhìn thấy trên đường đi, nghe thấy những người ở trên đường nói chuyện, sau khi trở về nhà, bạn hỏi tôi thì một câu tôi cũng không nhớ, một người nào cũng không thể nhớ nữa”. Tại sao vậy? Không có để ở trong lòng, cho nên tâm của bà thanh tịnh. Không phải là bà không có tiếp xúc, bà mỗi ngày đi khắp nơi để làm việc, trên đường đi nhìn thấy rất nhiều người và việc, nghe được rất nhiều người nói chuyện phiếm, bà làm được “*nhìn mà không biết, nghe mà không thấy*”, không có để ở trong lòng, không có bị ô nhiễm. Đây là tấm gương tốt nhất cho chúng ta tu hành, chúng ta không thể không học tập. Nếu chúng ta không học thì trong đời này không thể vãng sanh, thì không ra khỏi luân hồi.

Chúng tôi trong những lúc giảng giải thường hay nhắc nhở đồng tu, tâm luân hồi học Phật vẫn là tạo nghiệp luân hồi. Nghiệp thiện ở bên trong nghiệp luân hồi, cái thiện này lớn chừng nào? Không nhất định, hoàn toàn xem cách dụng tâm của bạn. Nếu như bạn còn có tự tư tự lợi, còn có thị phi nhân ngã, còn có tham sân si mạn, thì bạn được cái phước rất nhỏ. Tại sao vậy? Giảng Kinh thuyết pháp là khẩu thiện mà thôi, tâm không thiện, hạnh không thiện nên cái thiện bạn tu đó không lớn.

Trong ghi chép của người xưa có một công án rất đáng để chúng ta cảnh giác. Có một vị pháp sư, cả đời tụng “Kinh Pháp Hoa”, tụng được vô cùng thành kính, sau khi chết đi vẫn còn rất hay, kiếp sau vẫn còn được thân người, nhưng mà là thân nữ. Pháp sư đầu thai làm thân nữ, thật là không may. Sau đó người nữ này trở thành kỹ nữ, nhưng mà trong miệng thì vẫn tỏa ra mùi thơm của hoa sen, đây là thiện. Trong đời quá khứ, suốt đời tụng “Kinh Pháp Hoa”, đọa lạc thành kỹ nữ, trong miệng thì có mùi thơm hoa sen. Đáng để chúng ta cảnh giác.

Chúng ta mặc dù giảng Kinh thuyết pháp ở trên giảng đài, nói được rất hay, nói được cũng như pháp, nhưng tâm của chúng ta không thiện, hành vi của chúng ta không thiện, tương lai cũng sẽ đọa lạc. Bởi vì cả đời này giảng Kinh, có thể bạn đọa lạc đến đời sau, lời nói của bạn sẽ sáng suốt, có thể bạn sẽ còn dễ dàng

học thông những ngôn ngữ khác, bạn tu đời này thì được cái quả báo như vậy, nói không chừng cũng đọa thành thân kỹ nữ, quả thật là quả báo rất đáng sợ.

Cho nên, nếu như không từ trên Thập Thiện Nghiệp Đạo bắt đầu làm, sở nguyện của bạn quyết định không thể thành tựu. A Di Đà Phật 48 nguyện, nguyện nguyện đều có thể thành tựu viên mãn là nhờ Ngài đã tu hành trong nhiều kiếp, mà tu hành nhiều kiếp đều là lấy Thập Thiện Nghiệp Đạo làm gốc. Cũng như Phật ở trong “Kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo”, sau cùng đã làm cho chúng ta một tổng kết. Tổng kết của Ngài nói được rất hay, lo ngại chúng ta thể hội không đủ sâu. Phật đã nói ra một ví dụ, mở đầu nói, thế gian này của chúng ta từ thành thị đến thôn quê đều có rất nhiều nhà cửa, từ tất cả chúng sanh hữu tình đến cả thực vật, hoa cỏ cây cối đều hình thành ở trên mặt đất, nếu như không có đất, bạn sẽ không có chỗ dựa nào. Phật nói Thập Thiện Nghiệp Đạo cũng như mặt đất vậy, Nhân Thiên thiện pháp, Thanh Văn Duyên Giác Bồ Tát cho đến tất cả Phật pháp đều xây dựng trên nền tảng thập thiện. Chúng ta suy nghĩ những lời này, nếu như không có thập thiện, không những Phật pháp sẽ không có, Bồ Tát sẽ không có, Thanh Văn Duyên Giác sẽ không có, mà Nhân Thiên cũng không có. Nhân Thiên mà không có thì có cái gì? Rất là rõ ràng, chỉ có tam ác đạo: Ngạ Quỷ, Súc Sanh, Địa Ngục. Nếu như không có thập thiện, tương lai sẽ đọa Ngạ Quỷ, Súc Sanh, Địa Ngục.

Nếu muốn được thân người, bạn không thể không tu thập thiện. Đoạn thập ác, tu thập thiện, bạn mới có thể được thân người. Bạn muốn có thân người, hoặc sinh lên trời hưởng phước, Phật ở trên Kinh nói với chúng ta, bạn phải tu thượng phẩm thập thiện. Công phu đoạn ác tu thiện của mỗi một người không giống nhau, cho nên thành tựu đương nhiên cũng không như nhau. Phật cũng đem việc tu hành này phân thành ba bậc chín phẩm, thượng thượng của đoạn ác tu thiện, trung thượng của đoạn ác tu thiện, trung trung của đoạn ác tu thiện, hạ hạ của đoạn ác tu thiện. Việc này không cần tôi phải nói kỹ. Ở đây có đến chín phẩm. Nếu như chúng ta tu ba phẩm thượng, chúng ta có thể sinh lên trời hưởng phước. Ba phẩm bậc trung là nhân đạo, ba phẩm hạ thì đọa vào trong Tu La đạo. La Sát, Tu La là ba phẩm hạ. Cấp bậc được luận như thế nào, được tính như thế nào? Việc này rất vi tế, không phải vài câu thì có thể nói được rõ ràng. Chúng ta đọc Kinh, nghe Kinh phải nên tỉ mỉ mà tư duy, mà thể hội. Quan sát tỉ mỉ thì bạn tự nhiên sẽ thông suốt, bạn sẽ hiểu rõ, biết được chính mình nên làm như thế nào, phải nên ở ngay trong cuộc sống thường ngày tu học như thế nào thì có thể mãn cái nguyện của

chúng ta. “*Phật thị môn trung hữu cầu tất ứng*”, cái “tất ứng” này chính là mãn nguyện.

Nếu như chư vị chịu học, chịu cầu, tôi giới thiệu chư vị đồng học một quyển sách: “*Liễu Phàm Tứ Huấn*”. Bạn nhất định phải đem quyển sách này đọc một mạch qua 300 lần, không gián đoạn. Không phải bảo bạn mở quyển sách này ra liền không quản ngày đêm, cũng không ăn cơm không ngủ nghỉ mà đọc đủ 300 lần, như vậy thì bạn đã hiểu sai lời của tôi rồi. Một ngày đọc một lần, một năm thì đã đọc 360 lần rồi, ngày ngày phải đọc. Bạn có cái công phu một năm như vậy, sau đó thì cả đời này của bạn, đảm bảo bạn khởi tâm động niệm, ngôn ngữ tạo tác đều sẽ ở trong thiện niệm, công phu của bạn sâu. Công phu không sâu thì không được. Nếu như có năng lực, nghĩa là bạn có điều kiện, có được thuận lợi, một ngày đọc hai lần càng tốt, bạn đọc được số lần càng nhiều càng tốt. Người xưa đã nói rằng: “*Đọc sách nghìn lần nghĩa kia sẽ hiểu*”. Mọi người chúng ta thường nói là “tự học mà biết”. Không có thầy, tại sao họ lại biết? Thông suốt rồi. Thông suốt rồi cùng với tâm tánh khởi tác dụng cảm ứng đạo giao. Sợ là bạn không thành thực. Cho nên người xưa dạy rằng: “*Nhất môn thâm nhập*”, rất nhiều đạo lý bên trong.

Có đồng tu đã từng hỏi tôi rằng: “*Pháp sư! Nhất môn thâm nhập phải thâm nhập đến mức độ nào?*”. Câu hỏi này rất hay! Phải thâm nhập đến minh tâm kiến tánh. Đây là tiêu chuẩn của Phật pháp Đại Thừa. Nói các vị biết, bất kỳ một bộ Kinh nào cũng đều có thể giúp các vị minh tâm kiến tánh, cho nên Phật ở trên “*Kinh Bát Nhã*” mới nói: “*Pháp môn bình đẳng, không có cao thấp*”. Tại sao vậy? Bất kỳ một bộ Kinh nào, bất luận là bộ lớn hay nhỏ, bộ lớn như “*Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm Kinh*”, bộ nhỏ như bộ “*Bát Nhã Tâm Kinh*” mà ngày ngày mọi người thường niệm, chỉ 260 chữ, không phân dài ngắn, chỉ cần bạn có thể Nhất môn thâm nhập thì đều có thể minh tâm kiến tánh. Kiến tánh thì thành Phật rồi. Kiến tánh chính là trong Tông Môn nói là “*Đại triệt đại ngộ*”, Giáo Hạ thì nói là “*Đại khai viên giải*”, trong Tịnh Độ Tông thì nói là “*Lý nhất tâm bất loạn*”. Vì vậy, nếu như chúng ta chấp trước, pháp môn này của tôi tốt, pháp môn ấy thì không tốt; Kinh điển này của tôi hay, Kinh điển ấy của bạn không hay, đây là quan niệm quá sai lầm, đây là vọng tưởng phân biệt chấp trước làm chướng đạo. Chướng cái đạo gì? Chướng cái đạo khai ngộ của chúng ta, chướng cái đạo chứng quả của chúng ta, chướng cái đạo cầu nguyện thành tựu viên mãn của chúng ta. Đây là một sai lầm. Người minh bạch, người thông suốt thì hiểu được, sau đó bạn đối với tất cả Kinh giáo, tất cả pháp môn, tâm bạn đã bình đẳng. Pháp

môn mà chúng ta tu không như nhau, những Kinh điển để y cứ cũng không như nhau, ta nhìn thấy nhất định vô cùng cung kính, biết rằng đạo của họ là chánh đạo, pháp của họ là chánh pháp. Chỉ cần họ cả đời không thay đổi, đừng mất tinh tấn, khẳng định họ sẽ thành tựu. Nói không chừng, thành tựu của họ còn cao hơn cả ta, ta làm sao dám khinh mạn? Khinh mạn còn không dám, ta làm sao dám phê bình, làm sao dám hủy báng? Cho nên, đối với tông phái khác nhau, Kinh giáo khác nhau, nếu như phê bình, hủy báng, đều là người không thông suốt. Họ không hiểu đối với những chân tướng sự thật này, họ mới có cái phiền não tập khí này hiện hành. Thật sự thông suốt thì sẽ không có.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ